

Δημήτριος και Εύα Σαουλίδου: Ζωντανά παραδείγματα ευλάβειας

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Image not found or type unknown

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1fetK8H>]

Μία φορά ήρθε ο εγγονός της πεινασμένος και αυτή του έβαλε να φάη φακές. Δεν του άρεσε το φαγητό και η γιαγιά το εβαλε στο φανάρι. Ζήτησε αργότερα πάλι φαγητό και του έβγαλε πάλι το πιάτο με τις φακές, αλλά δεν θέλησε και πάλι θα τις φάη. Την τρίτη φορά που ζήτησε, το έφαγε και η γιαγιά είπε την παροιμία: «Ο

ράση κανέναν. Φοβόταν μην σε και κείνη την διαβεβαίωνα

Εκοιμήθη ήσυχα και

ειρηνικά το έτος 1988 χωρίς να ταλαιπωρήση κανέναν. Ο Θεός κατά την δικαιοσύνη Του ως της ανταποδότη τον στέφανο της υπομονής και της καρτερίας για όσα υπέμεινε στην πολυβασανισμένη ζωή της. Αμήν.

Ο Δημήτρης, ο σύζυγός της, ήταν διαφορετικός χαρακτήρας και σε ανώτερη πνευματική κατάσταση από την Εύα. Όταν ήρθαν στην Ελλάδα καταπιάστηκε με τα πάντα. Ήταν εργατικός και επιτήδειος σε όλα, «χρυσόχέρης». Έκανε μεταλλικές σόμπες χτιστές με πυρότουβλα. Επιδιόρθωνε διάφορες μηχανές. Απέκτησε επτά δικές του θεριζοαλωνιστικές. Έβγαζε πολλά χρήματα, αλλά το βράδυ που γύριζε στο σπίτι γύριζε με άδεια χέρια. Αμειβόταν πλουσιοπάροχα, αλλά πλούσιος δεν έγινε ποτέ, λόγω των πολλών του ελεημοσυνών που εκανε. Έλεγε με κάποιο παράπονο η Εύα ότι οι τσέπες του ήταν τρύπιες. Έδινε ελεημοσύνη σε όποιον του ζητούσε βοήθεια και όπου μάθαινε ότι υπάρχει ανάγκη. Πήγαινε τη νύχτα σε οικογένειες που είχαν χρέη, άφηνε έξω από την πόρτα τους τα χρήματα και έφευγε χωρίς να γίνεται αντιληπτός. Έκανε πολλές δωρεές σε Εκκλησίες, πάντα κρυφά και αθόρυβα. Η καμπάνα στο Κωστοχώρι Βεροίας είναι δική του δωρεά. Έγραψαν επάνω της το όνομά του. Και η παλαιά Μητρόπολη Βεροίας είναι δικό του έργο.

Ως εργολάβος προτιμούσε να παίρνη φτωχούς, άνεργους, πολύτεκνους στις θεριζοαλωνιστικές μηχανές, που ήταν πολλοί τέτοιοι την εποχή εκείνη.

Ο Δημήτρης ήταν πολύ ευλαβής και αγαπούσε την προσευχή. Μαρτυρεί η Εύα: «Το βράδυ που γύριζε σπίτι, όταν οι άλλοι ξάπλωναν να κοιμηθούν, αυτός πήγαινε στο εικονοστάσι και μιλούσε με τις εικόνες. Τα μεσάνυχτα ξυπνούσε και προσευχόταν. Το πρωί πάλι προσευχόταν, πριν πάη στην δουλειά του». Έκανε φαίνεται τις ακολουθίες Εσπερινού, Αποδείπνου, Μεσονυκτικού και Όρθρου, γιατί ήξερε γράμματα. Μάλιστα του είχε δώσει ευλογία ο οικείος Επίσκοπος να εξηγή το Ευαγγέλιο και τον Απόστολο της Κυριακής σε αρρώστους και κατάκοιτους που τους επισκέπτετο αμέσως μετά την θεία Λειτουργία.

Κάποτε αρρώστησε. Δεν φυλάχθηκε και έπαθε υποτροπή. Το κρυολόγημα έφερε πνευμονία, χειροτέρεψε και έμεινε στο κρεβάτι. Απεφάσισε τότε να παντρέψη την κόρη του Βέρα, γιατί κατάλαβε ότι μάλλον θα πεθάνει. Για να παρευρίσκεται και αυτός στην χαρά της κόρης του πήρε ευλογία και έγινε ο γάμος στο σπίτι.

Κατάκοιτος όπως ήταν, πήρε τα στέφανα, τα ασπάστηκε έστρεψε το βλέμμα του στον ουρανό και είπε: «Θεέ μου, όπως μου είπες, έδινα σε όλους τους ανθρώπους. Σήμερα παντρεύω το παιδί μου και δεν έχω τίποτε να το δώσω». Αλλά αμέσως μετανόησε γι' αυτά που είπε, ζήτησε συγχώρεση από τον Θεό και έκλαψε. Ύστερα είπε στην κόρη του: «Δεν έχω να σου δώσω τίποτε. Όμως ευχή σου δίνω, όπου και

να πας, το σπίτι σου να ξεχειλίζει από τα αγαθά του Θεού».

Και πράγματι, όπως βεβαιώνει η κόρη του, «ενώ περάσαμε Κατοχή, πείνα, εμφύλιο πόλεμο, εμάς δεν μας άγγιξε τίποτε. Η ευχή του πατέρα μου μας προστάτεψε. Ξεχειλίζει το σπίτι μου από τρόφιμα. Έδινα και πάλι περίσσευαν, ακόμη μέχρι και σήμερα».

Ο Δημήτρης με καθαρή, αναπαυμένη συνείδηση και προετοιμασμένος εκοιμήθη ειρηνικά το ετος 1938 σε ηλικία 43 ετών. Ύστερα από χρόνια όταν έγινε η ανακομιδή, τα οστά του είχαν το χρώμα του καθαρού κεριού και ευωδίαζαν, περισσότερο το δεξί του χέρι. Ακόμη και το χώμα του τάφου ευωδίαζε. Η ευωδία των λειψάνων του είναι σημείον ότι όχι μόνο σώθηκε, αλλά ότι είναι κοντά στην αγιότητα.

Είχαν ευωδιάσει και τα οστά της μητέρας του Δημήτρη, της Ελένης. Ήταν μικρόσωμη, ταπεινή, ευλαβέστατη, αγράμματη τελείως, αλλά ποτέ δεν αντιμίλησε και δεν ψυχράθηκε με τη νύφη της. Ό,τι της έλεγαν έκανε υπακοή.

Αιωνία τους η μνήμη. Αμήν.

Πηγή: Ασκητές μέσα στον κόσμο, τόμος Β΄, σελ.13-24, έκδοση Ιερού Ησυχαστηρίου «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσης Χαλκιδικής, 2012